

Народните будители

Цветомир Бенков IVа клас

Първи ноември е ден за почит на предците ни будители - книжовници, светци, мъченици, герои от славното ни минало.

Преди Освобождението на тази дата е почитан Свети Иван Рилски. Днес той се счита за молител пред Бога и покровител на всички българи.

Първото неофициално честване е в Пловдив през 1909 г. През 1922 г. министърът на Народното Просвещение Стоян Омарчевски внася предложение за обявяване на 1 ноември за ден на българските народни будители. През есента на 1945 г. той е изхвърлен от празничния календар, а на 1 ноември 1990 г. по почин на общонародно сдружение „Мати България" честването е възстановено.

Няма народ като нашия, в чиято история словото, писмеността и духовността да са имали такава съдбовна роля.

Затова нека заедно прочетем каменния надпис от времето на хан Омуртаг

"Човек и добре да живее, умира. И друг се ражда. И нека родените по-късно помнят!"

„О, будители народни, цял низ светли имена чисти, сияйни, благородни, вий сте нашите знамена най за вечни времена."

Тези имена трябва да помним и славим!

Любен Каравелов
(1834-1879)

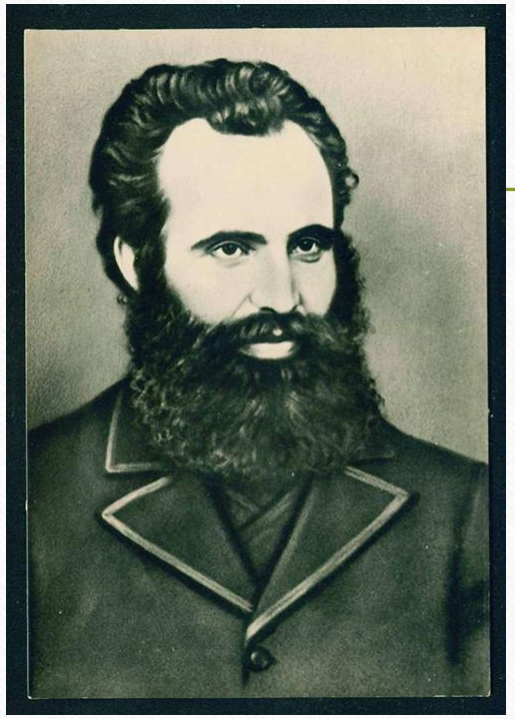

- Обществено-политически и книжовен деец, създател и ръководител на **Българския революционен централен комитет** (БРЦК). Издава свой революционен вестник („Свобода”). През есента на 1869 г. създава в Букурещ Българския революционен централен комитет (БРЦК), по-късно изготвя и първите му програмни документи, в които застъпва идеята за освобождение на България чрез революционни средства. Защитава изграждането на демократично общество. Издава в. „Независимост”, сп. „Знание”.Автор и преводач на десетки стихотворения, статии, фейлетони, разкази, повести (“Маминото детенце”, “Българи от старо време). Любен Каравелов е един от най-талантливите български писатели и вестникари.

Иван Вазов
(1850-1921)

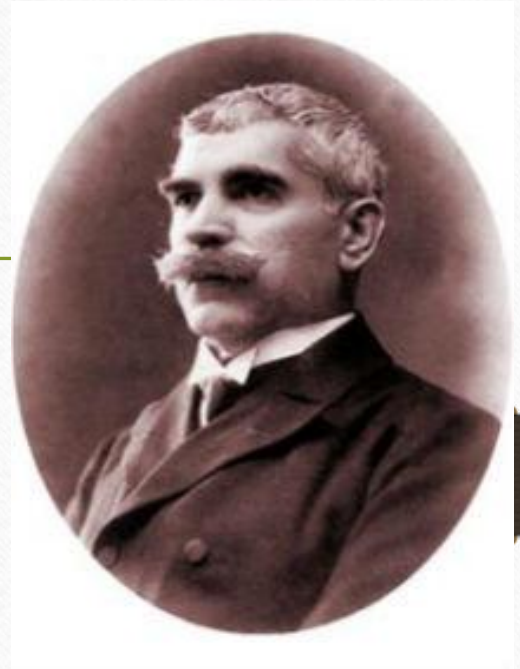

Класически български писател, поет и драматург. **Патриарх на българската литература**. Творчество му отразява на две исторически епохи – Възраждането и Следосвобожденска България. Учи в родния си град Сопот, в Калофер и в Пловдив. В Браила живее за кратко време с хъшовете. Насочва се към патриотично-граждански теми. Работи като учител и преводач, включва се в различни родолюбиви начинания – преди и след Освобождението, за кратко е министър на просвещението. Но основното му призвание – писателството – дава облика на живота му. Създава първия български роман "Под игото" (1894), разкази, повести, комедии, пътеписи, поеми… Пише литературна критика, мемоари, стихове за деца и др.

Захари Стоянов
(1850-1889)

- Български революционер, политик и писател и публицист. Участник в Старозагорското и водач през Априлското въстание. Автор на мемоарната книга "**Записки по българските въстания**". Захари Стоянов ръководи организацията на Съединението. След Освобождението е народен представител и председател на НС (1888-1889). Публицистиката на Захари Стоянов се отличава с полемична острота и борбен, настъпателен дух. Основната творческа дейност на Захари Стоянов е свързана с мемоарно-биографичните произведения. Като мемоарист, биограф и белетрист той се движи в тематичната територия на близкото революционно минало.

Алеко Константинов
(1863-1897)

- Български писател, публицист, пътеписец, общественик и основател на организираното туристическо движение в България. Завършва право в Новоросийския университет в Одеса (1885). Алеко Константинов развива активна обществена дейност. Той е училищен настоятел, член на Върховния македонски комитет, на настоятелството на дружество „Славянска беседа“, на Българското народообразователно дружество, на Дружеството за насърчаване на изкуствата, на Музикалното общество, на Театралния комитет. Автор е на “Бай Ганьо”, фейлетони, очерци и разкази.

Захари Зограф
(1810-1853)

- Възрожденски художник и иконописец, представител на Самоковската школа. Учи в Самоков, а след това живее и работи в Пловдив. През 1844 г. е в Рилския манастир, а по-късно – в Троянския и Преображенския манастир (1847-1849).
- Майсторството е увековечено в стенописите на църквата „Св. Св. Константин и Елена“ в Пловдив и в църквата „Св. Николай“ в Бачковския манастир, както и в Рилския, Троянския и Преображенския манастири.. Автор е на портрета на Неофит Рилски (1838), както и на десет автопортрета. През 1852 г. изографисва старинен храм в Света гора. Умира през 1853 г. в Самоков.

Паисий Хилендарски (1722–1773)

- Народен будител, **един от основателите на българската национална идея**. Около 1745 г. Паисий отива в Хилендарския манастир, където приема монашество. Около 1760 г. Паисий Хилендарски започва да работи върху историческото си съчинение „История славянобългарска” (1762 г.) – първото произведение на новата българска литература и историография. С идеите си за просвета, духовна самостоятелност и политическо освобождение Паисий поставя основите на духовната пробуда и националната еманципация на българите. Известни са около 60 ръкописни преписа и преправки на Паисиевата история.

Георги Раковски
(1821 – 1867)

- Идеолог, стратег и **организатор на българското националноосвободително движение**, публицист, писател, историограф и етнограф. Участва най-активно в борбите за църковна и политическа свобода на българите. Организира Първа българска легия (1862). Обосновава тактиката и идеологията на четническото движение в „Привременен закон за народните горски чети за 1867-о лето". Културно-историческите му възгледи се изявяват в неговата публицистика. Отдава целия си живот на делото: издава вестници ("Дунавски лебед"), пише поемата „Горски пътник" (1857), „Няколко речи о Асеню първому…" и други. Търси съюзници сред съседите и в Европа. Наречен е " **бащата на революцията** ".

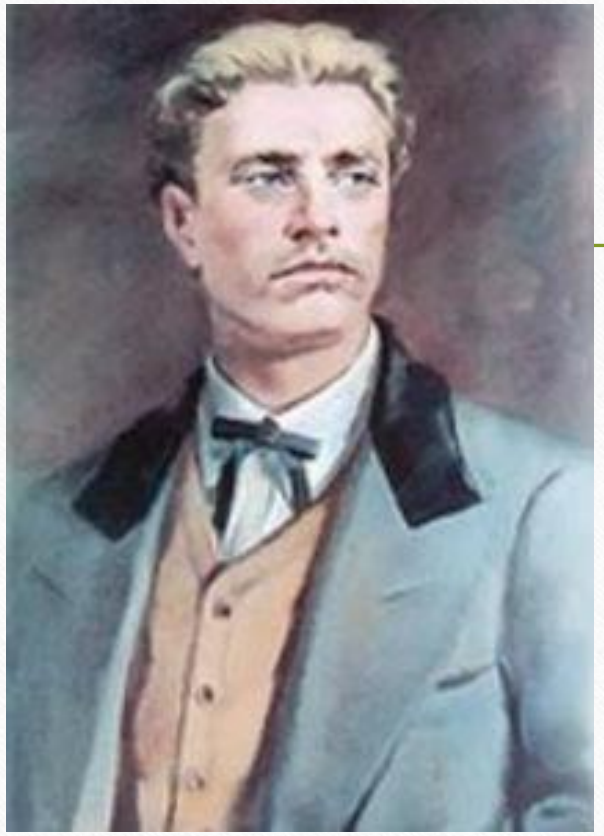

Васил Левски
(1837-1873)

Васил Иванов Кунчев, известен като Васил Левски и **Апостола на свободата**, е идеолог и организатор на българската национална революция, основател на Вътрешната революционна организация (ВРО) и на Българския революционен централен комитет (БРЦК), български национален герой. Създадената от Левски Вътрешна революционна организация е основата, на която стъпват организаторите на Априлското въстание. Това въстание и последвалата Руско-Турска война, довеждат до възстановяване на държавата България на европейската карта. През 1858 става монах под името Игнатий. Участва в I българска легия (1862). Учител (1864-67) във Войнягово, Карловско, и Еникьой, Добруджа; знаменосец (1867) в четата на П. Хитов. През есента на 1867 и пролетта на 1868 е в Белград във II българска легия. С помощта на "Българско общество" предприема 2 обиколки из България: 1 декември 1868 – февруари 1869 и май-август 1869. Основава първите революционни комитети. През 1870-72 изгражда Вътрешната революционна организация с ръководен център Привременно правителство в Ловеч. Получава специално "упълномощие", напуска Букурещ и продължава апостолската си дейност. Осъден на смърт и обесен.

Христо Ботев
(1848-1876)

- **Поет революционер**, деец на българското националноосвободително движение. Роден е. в семейството на учителя Б. Петков. Учи в родния си град, по-късно, с помощта на Найден Геров през 1863 г. продължава образованието си в Одеса. В Русия прави първите си поетични опити, а през 1865 г. напуска гимназията и се свързва с руските революционни среди. Учителства в с. Задунаевка, Бесарабия, а през 1867 – в родния Калофер. Емигрант е във Влашко, където се сближава със Стефан Караджа, Хаджи Димитър, Васил Левски, Стефан Стамболов, Любен Каравелов и др. Преподава последователно в българското училище в Александрия и в Измаил. След 1871 г. се отдава на журналистическата дейност. Ботев е преводач и автор на безсмъртни поетични слова. Издава в. „Дума на българските емигранти", в. „Будилник", в. „Знаме", в. „Нова България"; сътрудничи в „Свобода", „Независимост", „Тъпан" и др. Участва в дейността на Българския революционен централен комитет (БРЦК), в т. ч. и като негов ръководител. Водач на чета от 200 души, с която на 17 май 1876 г. слиза от кораба „Радецки" близо до с. Козлодуй. След тежки боеве загива в подножието на вр. Камарата, Врачанско.

Свети Цар Борис I Михаил
(852 – 2 май 907)

- Хан (852-864) и княз (864-889), син на хан Пресиян. След идването си на престола Борис I водил миролюбива политика със съседните държави. През 862 влязъл в съюз с Людовик Немски, насочен против Великоморавия, и изразил желание да приеме християнството от Римокатолическата църква. Това срещнало острата реакция на Византия. Тя успяла да привлече на своя страна Великоморавия, Хърватско и Сърбия и организирала коалиция против България. В избухналата през 863 война българските войски били разгромени и Борис I бил принуден да поиска мир. Византия се съгласила, при условие че той приеме християнството от Цариград. Поставен в безизходно положение, през 864 българският владетел и неговият двор се покръстили в Плиска.
- Борис I приел християнското име Михаил и титлата княз. **Налагането на християнството като държавна религия в България** срещнало съпротивата на част от болярството, което се вдигнало на бунт. Борис I го потушил с голяма жестокост. От друга страна, през 886 Борис I приел в България учениците на братята Кирил и Методий, прогонени от немското духовенство от Великоморавия, и им създал благоприятни условия за разпространяване на славянската азбука и култура в българските земи. По този начин българският владетел не само поставил сериозна преграда пред византийското църковно (а заедно с това и политическо) влияние, но създал и благоприятни условия за утвърждаване на славянската култура в българските земи. През 889 Борис I се оттеглил от активна дейност и отишъл в манастир.

Цар Симеон Велики
(864/865 – 927)

- Симеон I Велики е български владетел, управлявал България от 893 до 927 г. по време на Първата българска държава. Успешните войни на Симеон срещу Византия и сърбите довеждат до временно разпростиране на България върху по-голямата част на Балканския полуостров и господство в югоизточна Европа.
- По време на царуването на Цар Симеон Велики **България достигнала своето най-голямо политическо, военно и културно могъщество**: тя опирала на 3 морета – Черно, Бяло и Адриатическо; С. I имал титла и положение, равностойни на византийския василевс. Той бил вторият владетел след Карл Велики, който придобил титла, равнозначна на тази на византийския император; българската църква си извоювала автокефалност; България се превърнала в духовен център на славянския свят; втората българска столица – Велики Преслав, станала един от основните културни центрове на Югоизточна Европа и град, който по великолепие съперничел на Цариград. Симеоновото царуване е и период на културен разцвет, наречено **Златен век на българската култура**.

Петко Р. Славейков
(1827-1895)

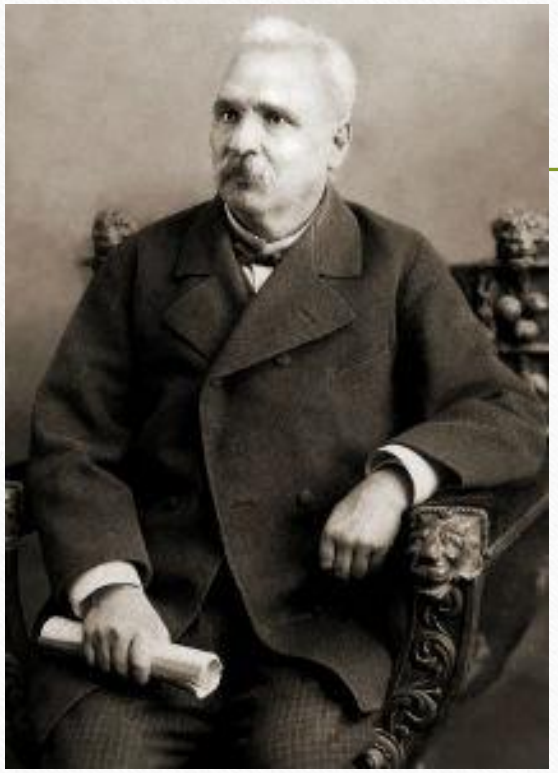

- Ярък и самобитен български книжовник – фолклорист и преводач, просвещенец. Работи като учител в Търново, включва се в църковната борба, заради което е изгонен от града. Учителства в Бяла и Пиперково, Русенско, в Севлиево, Ловеч, Плевен, Враца и Трявна Преподава по взаимоучителния метод. в Търново, Трявна, Ески Джумая и Варна. Славейков е журналист, книгоиздател, редактор на в. "Гайда" в. "Македония", сп. "Читалище", "Пчелица", "Ружица", сътрудничи на всички тогавашни цариградски издания. По време на Априлското въстание е арестуван. Взема активно участие в Руско-турската война като разузнавач. Председател е на Второто ОНС и Министър на просветата, Министър на вътрешните работи (1880 г.), учителства в Пловдивската гимназия. Оставя историко-патриотични поеми, статии, басни, фейлетони, епиграми, любовна лирика, спомени. Полага основите на нашата детска литература и обогатява българския фолклор и филология.

Д-р Петър Берон
(ок. 1795-1871)

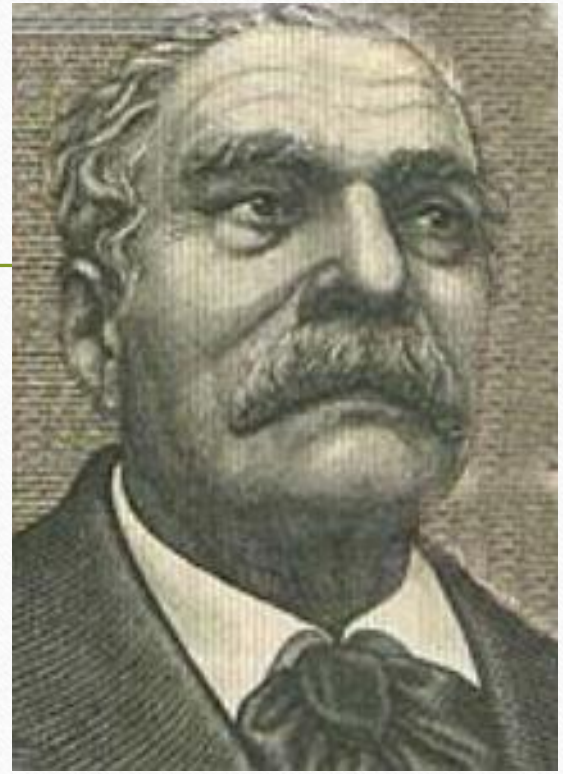

- Български учен енциклопедист, просветител, реформатор на учебното дело в България. Учи в Букурещ, посещава лекции по философия в Хайделберг. Завършва медицина в Мюнхен с докторска дисертация. Владее 9 езика, пише на 6. Издава на френски, немски и английски език 24 научни съчинения, събрани в 32 тома. Създава първата натурофилософска система, изложена в седемтомното му съчинение „Панепистимия” („Всенаука”) (1861-1867). Съставя първия български светски учебник – „Буквар с различни поучения” (1824), популярен под името „Рибен буквар”. Застъпва се за въвеждане на взаимното обучение и на звучния метод при усвояване на четенето. Разработва въпроси от областта на метеорологията, физиката, химията, астрономията, математиката.

Васил Априлов
(1789-1847)

- Изтъкнат обществен и просветен деец. Един от инициаторите за създаването на Габровското взаимно училище – **първото новобългарско светско училище** (1835). Привърженик на руското културно влияние сред българите, участва в превръщането на Одеса в един от центровете за подготовка на българската интелигенция. Автор на „Българските книжици или на кое словенско племе собствено принадлежи кириловската азбука?” (1841), „Денница на новоболгарското образование” (1841) и „Дополнение к книге: „Денница…” (1842), „Болгарские грамоты” (1845) и „Мисли за сегашното българско учение” (1847) и др.

Константин Величков
(1855-1907)

- Книжовник, драматург, писател, поет, преводач и литературен критик. Завършва Цариградския лицей. Учител по български и френски език, история и география в Пазарджик, председател на читалище "Възраждане" в града. Участва активно в подготовката на Априлското въстание (1876). След Освобождението следва живопис във Флоренция; преподавател по френски език в българските гимназии в Солун, и Цариград. Министър на просвещението (1894-1897), Действителен член на БКД.
- В Пловдив развива усилена литературна дейност: пише драми, повести и разкази, статии, стихове и др. С Иван Вазов съставят двутомна "Българска христоматия" (1884), която за пръв път запознава читателите с редица от шедьоврите на европейските литератури; голяма част от преводите е дело на Величков. Заедно с Вазов редактира на сп. "Наука"; съосновател на едно от първите чисто литературни издания в България – сп. "Зора" (1885). Освен "Божествена комедия" от Данте Алигиери, Величков превежда Софокъл, Теокрит, Хораций, Фр. Петрарка, Т. Тасо, У. Шекспир, Молиер, Х. Хайне, А. С. Пушкин, Н. А. Некрасов и др.

Софроний Врачански
(1739-1813)

- Бележит възрожденски писател, общественик, просветител, родоначалник на новобългарската литература и строител на новобългарския книжовен език. В продължение на 30 години е духовник, учител и книжовник в гр. Котел. Негов е първият препис (1765) на Паисиевата история. Съставя два ръкописни нравоучителни сборника (наречени видински); отпечатва преводно-компилативния сборник „Кириакодромион, сиреч Неделник" (1806) – първата печатна книга на новобългарски език; създава първата светска художествена творба в нашата литература – автобиографията „Житие и страдания грешнаго Софрония", отпечатана за първи път от Георги Раковски във в. „Дунавски лебед" през 1861 г.

Райна Княгиня
(1856-1917)

- Българска националреволюционерка, учителка. Родена в Панагюрище. Райна Княгиня учи в родния си град и в девическото училище в Стара Загора при А. Тошева. През 1874 г. става учителка в Панагюрище. Една от основателките на женското дружество "Китка" в родния си град. По време на Априлското въстание 1876 носи на кон извезаното от нея и тържествено осветено от поп Груьо знаме на шествието в Панагюрище (поради което е наречена "Княгиня"). При потушаване на въстанието е арестувана и изпратена в Пловдивския затвор. Освободена след намесата на европейски консули в Пловдив. През август 1876 заминава да учи в Русия през Цариград с паспорт под чуждо име. Завръща се в България през 1879 и става директор на девическия пансион в Търново. През 1882 е назначена за акушерка в Панагюрище, а по-късно – в София. Написала книгата "Райна княгиня (Автобиография)", издадена през 1935 (посм.).

Георги Бенковски
(1843-1876)

- Гаврил Груев Хлътев е името на легендарния копривщенец, завоювал своето място в националната ни история като **един от ръководителите на Априлското въстание**. През 1866 г. е влиятелен абаджия, търгува в Мала Азия, пътува из различни райони на Османската империя. Към средата на 70-те години на XIX в. се озовава в Букурещ, където се включва в дейността на революционната организация. Участва в подготовката на Старозагорското въстание (1875 г.) и е включен в групата на Стоян Заимов, която трябва да подпали Цариград, за да привлече вниманието на великите сили към българския въпрос. В Цариград получава паспорта на поляка Антон Бенковски и с тази фамилия остава в историята. Бенковски е участник в работата на Гюргевския комитет и е определен като един от апостолите на IV революционен окръг. По време на подготовката на Априлското въстание показва блестящи качества на организатор – изгражда революционни комитети, тайна поща, набавя оръжие, а в дните на борбата създава хвърковатата чета, с която води сражения с редовни османски войски.

Свети Първоучители Кирил и Методий (ок. 827-869 / ок. 815-885)

- Свети Кирил е славянски просветител, създател на славянската азбука, основоположник на славянската и българската литература. Главни източници за живота и делото му са Италианската легенда и Пространното житие на Кирил. Константин-Кирил Философ учи в Магнаурската школа в Цариград, има отлични познания по философия и граматика. През 851 пътува при сарацините в Арабия с дипломатическа и проповедническа мисия в защита на християнството. В края на 860 заедно с брат му Методий е изпратен от византийския император с църковна и дипломатическа мисия при хазарите.
- Константин-Кирил Философ създава глаголицата . На духовен събор във Венеция Константин-Кирил Философ защитава правото на всеки народ на писменост и богослужение на своя език. Поканени от папата, братята пристигат в Рим (края на 867), където папа Адриан II утвърждава славянските богослужебни книги и литургия и ръкополага славяни за свещеници и дякони. В началото на 869 Константин-Кирил Философ се разболява, приема монашеството и името Кирил. Константин-Кирил Философ превежда църковни книги, с което поставя началото на българската и славянската писменост. Делото на славянските първоучители достига най-голям разцвет в България, продължено е от техните ученици Климент Охридски, Наум Охридски и Ангеларий.

Свети Климент Охридски (840-916)

- Един от най-известните и талантливи ученици на Кирил и Методий. Участва активно във Великоморавската им мисия. През 867-869 г. е заедно с тях в Рим, където е ръкоположен за свещеник. След смъртта на Методий е прогонен от Великоморавия и намира убежище в България. Съществуват известия, според които именно той създава кирилицата в България. Княз Борис I го изпраща в областта Кутмичевица (югозападна Македония) за учител. Престоява там около 30 години и подготвя хиляди ученици. Климент Охридски се проявява като писател още във Великоморавия. Смята се за автор на двете пространни жития на Кирил и Методий, написал е много похвални слова (около 75). Открити са негови стихотворни творби, написани в акростих.

Неофит Рилски
(1793-1881)

- Виден възрожденски деец, духовник, книжовник, пръв новобългарски учител. Възпитаник на Рилския манастир, а след това продължил образованието си в гръцки училища в Мелник и във Велес. След 1828 г е секретар на самоковския владика Игнатий Рилски. Учи в Казанлък, а през 1834 г. е в Букурещ, където се запознава с Бел-Ланкастерската система и я прилага в новото Габровско училище, открито на 2 януари 1835 г. Учителства в Копривщица, а после – в Стара Загора и на о-в Халки. От 1860 до 1864 г. е игумен на Рилския манастир. Автор е на редица педагогически съчинения: “Болгарска граматика” (1835), “Таблици взаимоучителни” (1835), “Краснописание” (1837), “Христоматия славянского язика” (1852), “Словар на българския език, изтълкуван от църковно-славянски и гръцки език” (1875) и др. В историята на българското образование влиза не само с въвеждането на взаимоучителната система, но и като радетел за обучение на говорим български език.

Христо Г. Данов
(1828-1911)

- Пловдивски учител, книжовник и издател. Помощник-учител в Пловдив (1849). Основава първото неделно училище в Стрелча (1850). От 1854 г. е Учител в школото на Найден Геров (1854). Основава класно училище и читалище в родния си град Клисура. През 1857 г. с учителя Ячо (Йоаким) Трувчев и книговезеца Нягул Бояджийски учредява „Дружествена книговезница“, прерастнала в книжарница и издателство „Книгоиздателство Хр. Г. Данов и с-ие” (1862). Като съдружник се включва и Йоаким Груев. Основават се клонове в Русе, Велес, София и Лом. От 1878 г. започва да издава първия общобългарски вестник „Марица“. Приет е за дописен член на Българското книжовно дружество (1881) година. През 1882 г. става народен представител в Областното събрание на Източна Румелия. Кмет е на гр. Пловдив от 1 февруари 1897 до 2 юли 1899 г., като отказва да получава заплата. По време на неговия мандат е изработен първият градоустройствен план на Пловдив от архитект Йосиф Шнитер.

Добри Чинтулов (1822-1886)

- Народен учител и поет, създател на революционна и патриотична лирика. Учи в гръцкото училище, защото тогава не само в Сливен, а по-късно и в Букурещ при учителите братя Христиди, гърчеещи се българи. Завършва в Одеса като стипендиант уездното (околийското) училище, което тогава се състояло от четири класа – по две години за всеки клас. След това завършва и семинарията и през 1850 г. се връща в България. Учителствува в Сливен и в Ямбол като главен учител (1850-1861) и отново в Сливен – непрекъснато до 1871 г., когато е избран от Сливен за представител в Цариград при изработването на екзархическия устав. След завръщането си от Цариград Чинтулов отново учителствува, а по-късно сам напуска, поради проблеми със зрението. След Освобождението, до края на живота си получава пенсия.

Найден Геров
(1823-1900)

- Български книжовник, езиковед, учител и общественик. Автор е на „Речник на блъгарский язик с тлъкување речити на блъгарски и руски“ (1895–1904). Учи в в гръцко училище в Пловдив и при Неофит Рилски, по чието настояване заминава за Одеса, където завършва Ришельовския лицей (1845). Приема руско поданичество, завръща се в Копривщица, където преподава в откритото от него двукласно училище„Свети Кирил и Свети Методий“ (1846–1850). Взема активно участие в борбата срещу фанариотското духовенство. Публикува статии в периодичния печат в защита на българските национални интереси. По време на Кримската война от 1853–1856 г. подпомага национално-освободителното движение и полага грижи за учебното дело. Вицеконсул на Русия в Пловдив(1857) . По време на Априлското въстание от 1876 г. развива дейност в защита на българския народ.

Йоаким Груев
(1828-1912)

- Български просветител, учител, педагог и преводач. Учи в родния си град Копривщица при Неофит Рилски. В продължение на 20 години преподава в Копривщица и в Пловдивското класно българско училище, което по негово време е най-прочутото училище в България. Негови ученици са Тодор Каблешков, Иван Вазов, Константин Стоилов. През 1884 г. става редовен член на Българското книжовно дружество, днес БАН. След Съединението е помощник-комисар в Южна България. Автор на голям брой учебници по различни предмети. През 1858 г. предлага да се празнува 24 май – Кирил и Методий – като празник на българските ученици. Превежда и е отпечатва два учебника по физика – на А. Гано и на Д. Шуберт.

Даскал Ботьо Петков
(1815-1869)

- Възрожденски просветен и обществен деец, преводач, баща на Христо Ботев. Роден в Карлово. Образованието си получил при Р. Попович, в гръцкото училище в Пловдив и в Духовната семинария в Одеса. След завръщането си в България е учител в Калофер и Карлово. Сътрудничи и на редица издания по езикови и църковни въпроси. Занимава се и с преводаческа дейност от руски и гръцки език.

Бачо Киро Петров
(1835-1876)

- Възрожденски учител, книжовник и революционер историк, читалищен деец и фолклорист. Участва в българското национално революционното движение. Председател е на революционния комитет в Горни турчета. По време на Априлското въстание Бачо Киро става един от организаторите и подвойвода на четата на Поп Харитон и Христо Караминков. Участва в сраженията при Дряновския манастир но след десетдневна обсада четата, в която участва, е разбита.Бачо Киро е изправен пред съд в Търново, където е обесен. Автор е на драмата "Сиромах Танчо", както и на пътеписни бележки.

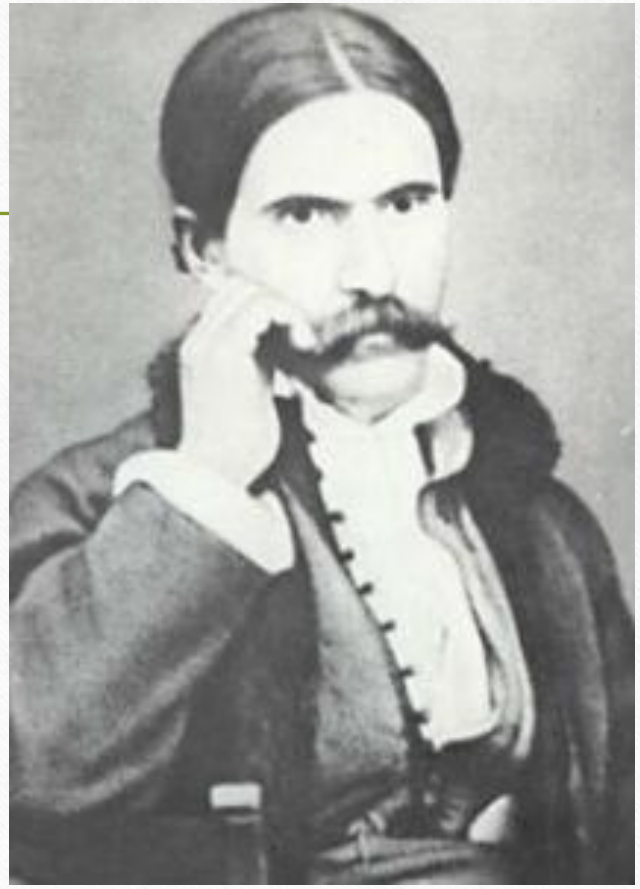

Васил Друмев
(1840-1901)

- Разностранен деец на Българското възраждане. Писател, общественик, духовник. Председател на Българското книжовно дружество (1898). Учи във Шумен при Сава Доброплодни и Сава Филаретов, а по-късно продължава във Одеската духовна семинария. Участва в Първата българска легия, след което се връща в Украйна и продължава духовното си образование в Киев. Там е положен за йеродякон, последователно заема висши духовни длъжности. През 1884 г. е ръкоположен за търновски митрополит под името Климент Търновски. На два пъти (1879 – 1880 г. и 1886 г.) е министър-председател на България. Автор е на повестта „Нещастна фамилия”, на драмата „Иванко, убиецът на Асеня I” и други. Родоначалник на съвременната българска белетристика.

Матей Преображенски Миткалото (1828-1875)

- Светското му име е Моно Петров Кънев. Първоначално е послушник в Дряновския манастир. Участва в Първата българска легия, ръководи чета в България, след което от 1864 работи като пътуващ книжар. Разпространява жития на светци и други християнски книги, но между тях и различни произведения, имащи за цел да разбудят българското самосъзнание, като „История славяноболгарская“, „О Асену Перваго“ и други. Активно подпомага местното население в различни културни мероприятия: назначава селски учители, поставя театрални пиеси, организира земеделски сдружения, издава собствени книги и др. Развива активна обществена дейност. Създава читалища, земеделски дружества в търновските села Михалци, Лесидрен, Ново село. Самобитен конструктор – създава самодвижеща се мелница и водна помпа. Участник в революционните борби на българския народ и близък съратник на Васил Левски, Ангел Кънчев и Стефан Стамболов.

Антим I
(1816-1888)

- Духовник, първият български екзарх, обществен и политически деец. Роден в Лозенград (дн. в Турция). Учи последователно в Коручешменското училище в Цариград, в Богословското училище на о. Халки и в Духовната академия в Москва. През 1861 е ръкоположен за варненско-преславски, а през 1868 – за видински митрополит. Провежда борба за независима българска църква, отхвърля каноническото подчинение на Цариградската патриаршия, обявява се и срещу унията. През 1871 е избран за чл. на Временния съвет на Българската екзархия, а на 16 февр. 1872 за български екзарх. По време на Априлското въстание 1876 защитава българския народ, поради което турското правителство го заточава в Мала Азия. Освободен през 1878, той отново заема екзархийския си пост и се включва в политическото изграждане на българската държава. Избран е за председател на Учредителното събрание и на I ВНС (1879) в Търново.

Пенчо П. Славейков
(1866-1912)

- Български поет, писател, литературен критик, философ, учител, преводач – най-малкият син на поета и политик Петко Славейков, един от участниците в кръга „Мисъл“, наред с Кръстьо Кръстев, Петко Тодоров и Пейо Яворов. Поддръжник на тезата за европеизиране на българската литература и култура. Директор (1909–1911) на Народната библиотека, директор на Народния театър (1908–1909). Класик на българската литература – автор на стихове и поеми, на философски статии и обзори, свързани с литературата, културата, изкуството.

Екзарх Йосиф
(1840-1915)

- Български екзарх. Роден в Калофер. Светското му име е Лазар Йовчев. Учи в Калофер, в Куручешме в Цариград и в френския католически колеж в Бебек. Завършва литература, а после и право в Сорбоната в Париж. Член на македонската дружина и редактор на списание „Читалище“. През 1872 г. приема монашество с името Йосиф. През 1876 става епископ и е избран за Ловешки митрополит.
- От 24 февруари 1877 г. е български екзарх. Депутат в Учредителното събрание. Активно съдейства за църковното и просветно дело в поробените части на Отечеството – Македония и Тракия (над 1000 български училища, духовна семинария в Цариград, свещеническо училище в Прилеп, преместено в Одрин и др.). След Балканските войни живее в София, където умира през 1915 г.

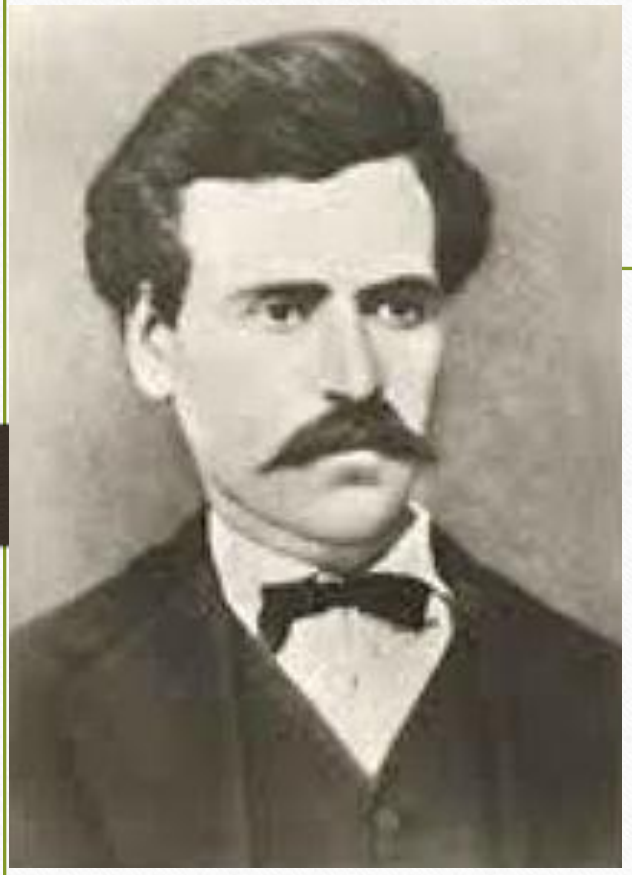

Васил Петлешков
(1845-1876)

- Роден в Брацигово. Учи в родния си град, а през 1873 г. – няколкомесечни медицински курсове в Цариград. Създател на читалището в Брацигово. Председател на революционния комитет в Брацигово. По негова инициатива се създава женското дружество „Надежда“. Участва като делегат на революционното народно събрание в Оборище. Избран в комисията, която разработва плана за въстаническите действия. Организира подготовката на Брациговски район за Априлското въстание 1876 г. при обявяването му е в Панагюрище, връща се в Брацигово и на другия ден обявява началото на бунта. Ръководи въстаническите действия в района. Заловен и подложен на зверски изтезания, поема цялата отговорност върху себе си, на път за Пловдив поглъща отрова и е доубит от заптиетата.

Филип Тотю
(1830-1907)

- Деец на националноосвободителното движение, войвода. След 1850 г. е хайдутин в четите на Бойчо Войвода, П. Чернев, Ст. Люцканов Попов, Желью Войвода, води дружина из Стара планина. Приема четническата тактика, разработена и провеждана от Г. С. Раковски. В съответствие с плана му, на 15 май 1867 г. начело на чета от около 40 души преминава Дунав при Свищов. След разбиването и Филип Тотю с още 4 души стига до Стара планина, присъединява се към четата на П. Хитов и с нея се оттегля в Сърбия. Установява се в Одеса, получава пенсия от руското правителство. През 1875 г. БРЦК възлага на Филип Тотю да премине с чета в България, но идеята не се осъществява. Предвожда доброволческа чета в Сръбско-турската война (1876), участва и в Руско-турската освободителна война 1877-1878 г.

Братя Миладинови – Константин и Димитър

(Димитър – 1810-1862; Константин -1830-1862)

Братя Миладинови са изтъкнати български възрожденци, просветители и фолклористи. Родени са в град Струга. Дълго време Димитър Миладинов е учител в много градове на Македония. Развива широка обществена и просветителска дейност. През 1861 година излиза епохалният труд на Миладинови "Български народни песни". В него те събират, подреждат и систематизират великолепни образци на българския песенен фолклор. Обявен за "царски душманин", Димитър Миладинов е арестуван и отведен в Цариград. Не след дълго там е затворен и неговият брат Константин, като и двамата са набедени от гръцките фанариоти. Двамата умират от тиф в цариградските тъмници през 1862 година.

Наум Преславски
(ок.830-910)

- Книжовник и висш духовник, един от петимата ученици на братята Кирил и Методий. Биографичните данни за живота и дейността му са твърде оскъдни. От Пространното житие на Кирил и Методий научаваме, че участвал в тяхната великоморавска мисия и че в края на 867 или началото на 868 бил един от тримата техни ученици, които били ръкоположени за свещеници в Рим. След смъртта на Кирил придружавал Методий в Панония и Великоморавия. През 885 пристигнал в България. Отначало се установил в Плиска и се изявил като организатор на църковния и просветния живот в столицата и нейните околности. Предполага се, че е работил в манастира "Св. Пантелеймон" край Охрид. През 905 издигнал манастир на Охридското езеро, който днес носи неговото име. След смъртта му бил канонизиран за светец. Като книжовник Наум има големи заслуги за създаването и процъфтяването на Преславската книжовна школа и Охридската книжовна школа.

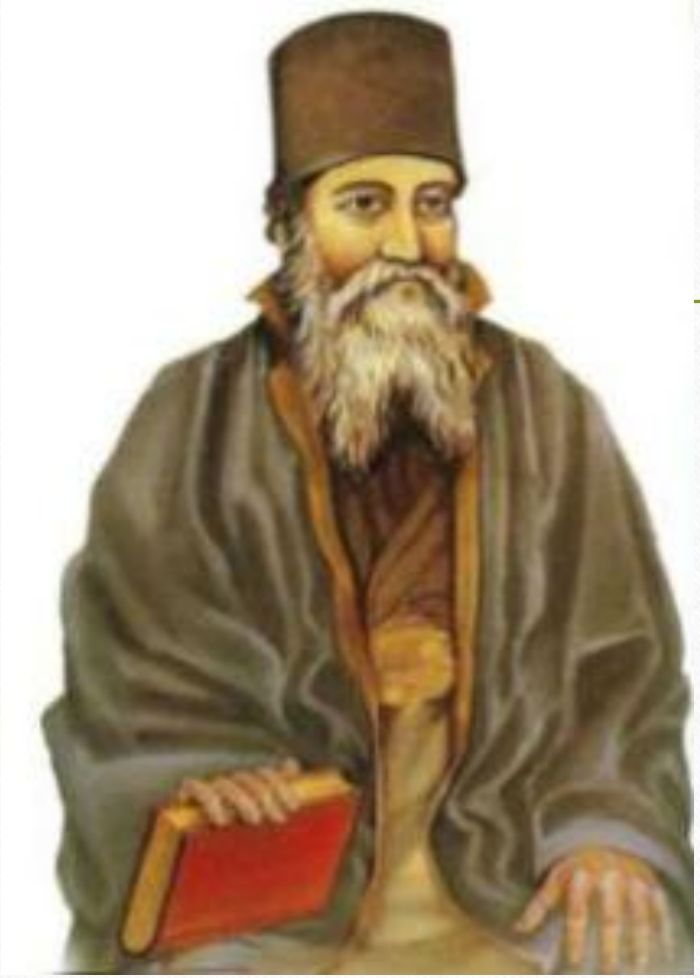

Неофит Бозвели
(1785-1848)

- Свещеник, мисионер на светогорските манастири, учител, книжовник, писател. Родоначалник на борбата за българска национална църква. Като учител в град Свищов, заедно с Емануил Васкидович започва книжовна дейност: „Славяноболгарское детеводство за малки деца”, в което се издига идеята за светско образование и за изучаване на български език в училищата. Заедно с Иларион Макариополски официално представят българите пред високата порта и Цариградската патриаршия. Изпращат две прошения за разрешаване на българския църковен проблем. Автор е на едни от първите печатни български учебници с енциклопедичен характер, на огромна кореспонденция с историческа и литературна стойност, на диалози и мемоари със силно въздействащо патриотично звучене. Най-значимото произведение на Неофит Бозвели като книжовник е „Плач бедная Мати Болгария” (1846).

Ангел Кънчев
(1850-1872)

- Деец на националноревюлюционното движение, помощник на В. Левски. Роден в Трявна. Първоначално учил в родния си град, а след това в Русе. Продължил образованието си като стипендиант в Болградската гимназия (Бесарабия), а след това се прехвърлил във Военното училище в Белград (Сърбия). Включил се дейно в националноревюлюционното движение и през с.г. бил определен от Българския революционен централен комитет в Букурещ за помощник на В. Левски. В края на август с. г. той се срещнал с Апостола в Ловеч и получил от него задачата да се заеме с организационна и агитационна дейност в Северна България. За кратко време К. успял да разгърне широка дейност. На 5 март 1872 направил опит да се прехвърли тайно в Румъния, но на русенското пристанище бил издаден и обграден от полицейските власти. За да не бъде заловен жив, сложил сам край на живота си.

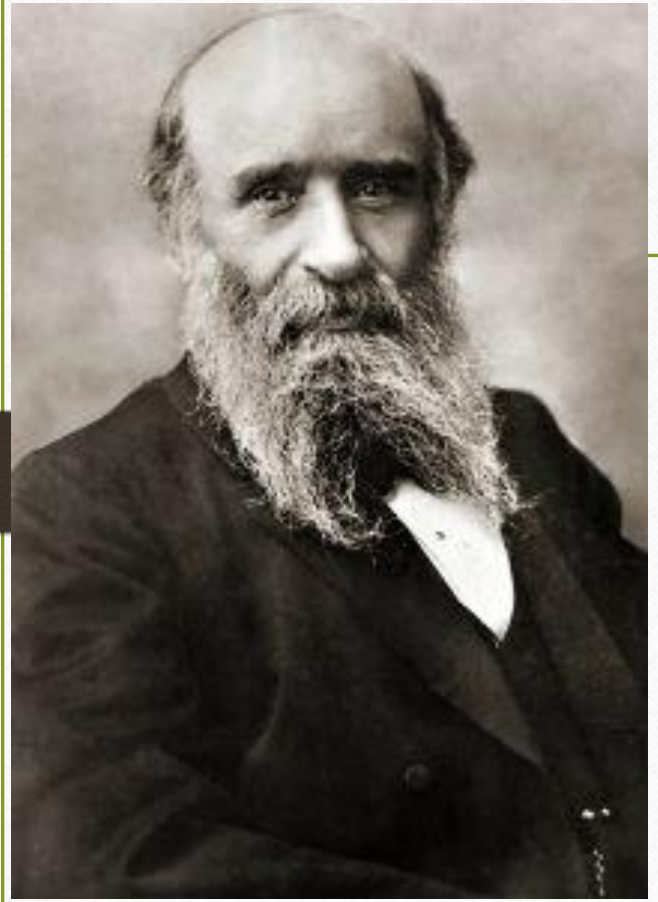

Марин Дринов
(1838-1906)

- Учен историк, филолог, обществен и държавен деец. Роден в Панагюрище. Образованието си получава в Киевската семинария и в Московския университет. От 1873 е доц., а от 1876 и проф. в Харковския университет. По време на Руско-турската освободителна война 1877–1878 е включен в Гражданската канцелария към щаба на Дунавската армия, оглавявана от княз Вл. А. Черкаски. След освобождението на София (1878) е назначен за вицегубернатор. През 1878–1879 завежда отдела за народно просвещение и духовни дела и е съветник на руския императорски комисар княз А. М.Дондуков-Корсаков. Взема дейно участие в изработването на Търновската конституция. По негово предложение Учредителното събрание 1879 обявява София за столица на Княжество България. Един от инициаторите за откриване на Софийската публична библиотека (дн. НБ “Св. св. Кирил и Методий”). Негово дело е и изработването на устава на Държавния съвет 1881–1883.

Иларион Макариополски (1812-1875)

- Деец на църковно националното движение. Роден в гр. Елена. Учи последователно в родния си град, в гр. Арбанаси, в Карея (Атон), на о. Андрос, в Цариград, Атина. Замонашва се в Хилендарския манастир. От 1844 г. е най-близък съратник на Неофит Бозвели. Заедно с него изготвя първите програмни документи на църковното движение. През 50-те и 60-те години на XIX в. се откроява като най-авторитетния водач на църковните борби. Ръкоположен за епископ (1858); инициатор за организиране на т.нар. Великденска акция (3 април 1860 г.), изразяваща се в открито отхвърляне на църковното подчинение на българите на Вселенската патриаршия. След учредяването на Българската екзархия е избран за Търновски митрополит.

Стефан Стамболов
(1854- 1895)

- Революционер, политически и държавен деец, поет, журналист и преводач. Роден в Търново (дн. Велико Търново). Първоначално учи в родния си град, а след това – в Одеската духовна семинария. Поради връзки с руски революционери бива изгонен от семинарията. Прехвърля се в Румъния, където попада в средата на българската революционна емиграция. През есента на 1874. е определен от БРЦК за заместник на В. Левски и като апостол се прехвърля отново в България, обикаля старите революционни комитети и успява да активизира дейността на някои от тях. Развива извънредно активна дейност за подготовката на Старозагорското въстание 1875. През януари 1876 преминава р. Дунав и се отдава на организационна дейност в определения му окръг. По време на войната 1877 – 1878 , която посреща с огромна радост, става секретар на военния пратеник на Славянския комитет в България княз Наришкин, включва се активно в събирането на храни и продоволствия за руската войска, полага грижи и за Българското опълчение. След учредяването на Либералната партия влиза в нейните редове.

Сава Доброплодни (1820-1894)

- Български книжовник, педагог, театрален деец, почетен член на БКД (1884). Основава (1856) в Шумен първото класно девическо училище в България. Съставя и издава учебни помагала. Побългарената му комедия “Михал” (1853), поставена от него в Шумен на 15 авг. 1856, е едно от първите театрални представления в България. Пиеси, преводи, автобиография.

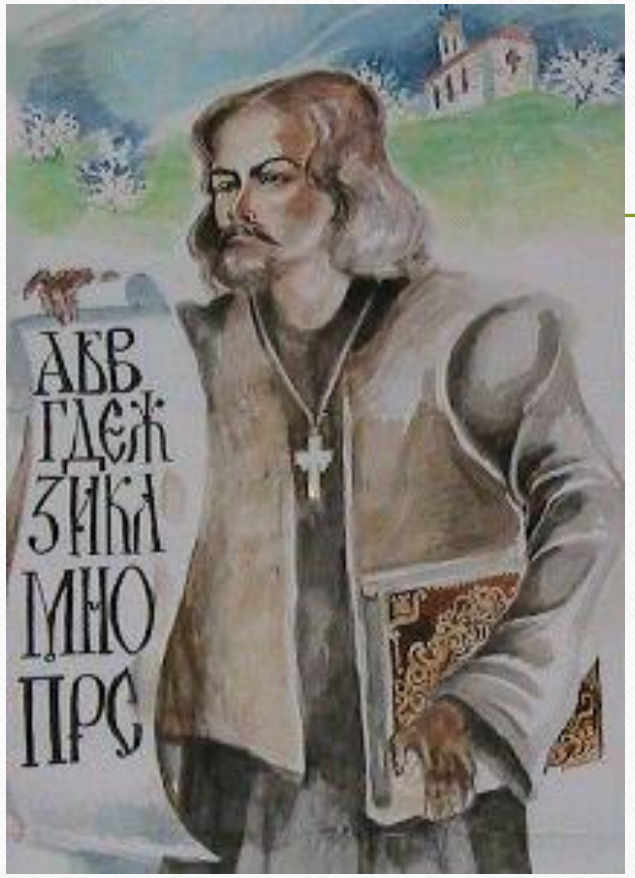

Черноризец Храбър
(края на 9.век-10. век?)

- Черноризец Храбър – един от блестящите представители на старобългарската литература от т. нар. Златен век, е обект на множество хипотези. Спори се дали ХРАБЪР е истинското име или е псевдоним. Правени са опити за идентифициране с известни исторически личности: с Константин-Кирил Философ, с Климент Охридски, с Йоан Екзарх, с Наум, с Черноризец Докс. През 1927 г. Васил Златарски изказва хипотезата, че Черноризец Храбър и цар Цар Симеон са едно и също лице.Автор на трактата “За буквите”.